

підії юрисдикцією; по-друге, сама космічна діяльність провадиться у просторі, на який не поширюється національний суверенітет; по-третє, з моменту запуску двигунів на космічний об'єкт починає поширюватися дія норм як міжнародного публічного (загального) права, так і дія норм міжнародного космічного права, могли бути автоматично перенесені до національного космічного права України.

Література

1. Международное космическое право: учебник / отв. ред. Г. П. Жуков, Ю. М. Колосов. – М.: МО, 1999. – 360 с.
2. Новое в космическом праве: на пути к международному частному космическому праву: сб. ст. – М.: ИГПАН, 1990. – 149 с.
3. Международное частное право. Современные проблемы. – М.: LAW: [ТЕИС], 1994. – 207 с.
4. Корецкий В. М. Избранные труды: в 2 т. – Т. 1 / В. М. Корецкий. – К.: Наукова думка, 1989. – 301 с.

УДК 656:32(061.1ЄС)(043.2)

Сай Р. Є., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Жмур Н. В., к.ю.н.

ОСНОВНІ ЗАСАДИ ТРАНСПОРТНОЇ ПОЛІТИКИ ЄС

Європейська економічна інтеграція у сфері транспорту здійснюється на принципах міжнародного економічного права, що стосуються ринку транспортних послуг як однієї з галузей міжнародної економіки, а також шляхом запровадження спільної транспортної політики, яка віддзеркалює наднаціональний характер європейської інтеграції. Правовими засобами, що забезпечують здійснення спільної транспортної політики, виступають акти інститутів Євросоюзу та міжнародні договори, учасниками яких є держави-члени Євросоюзу і треті країни.

Транспорт – це найбільший сектор економіки, який забезпечує близько 10 % ВВП ЄС. У Європі, за даними Європейської дорожньої федерації на 2015 р., працівники тільки автотранспортної галузі становили близько 17,5 - 18,0 млн чоловік, 65 % з них працювали на наземному транспорті (в який включають залізниця й автошляхи, внутрішні водні шляхи), 2 % були зайняті на морському транспорті, 5 % - в авіаційному. Ще 29 % працювали у допоміжних або суміжних сферах: у вантажно-розвантажувальних роботах, зберіганні, транспортних і туристичних агентствах. Середній зростання пасажирських перевезень у 1995-2015 р. склав 1,9 % в рік, а зростання вантажних перевезень за той же період -

2,9 % в рік.

Як у вітчизняній, так і в зарубіжній доктрині, демонструється два основних підходу до дефілювання поняття транспорт. У першому випадку, категорія «транспорт» буде сприйматися як різновид сервісу - підприємницької діяльності з надання послуг з перевезення товарів та (або) вантажів; в цьому випадку мова буде йти про професійному транспорті. Тому тут діють принципи свободи надання послуг - одного з найважливіших фундаментальних свобод в ЄС, і це є головне напрям транспортної політики ЄС. З 1 січня 1993 р. ліцензія ЄС повністю замінила національні ліцензії, що видаються раніше державами іноземним перевізникам. У другому випадку, транспорт буде виступати засобом пересування, що належить громадянам чи підприємствам на праві власності. У цьому випадку мова буде йти про власному транспорті.

Так чи інакше, транспортні послуги можливі при наявності таких засобів виробництва, як транспортні засоби та транспортна інфраструктура (шляхи і термінали). «Транспорт» у зазначених визначень підпадає під дію принципів спільного ринку ЄС, що гарантують свободу підприємницької діяльності фізичним і юридичним особам на всій території інтеграційного об'єднання.

Компетенція ЄС у сфері транспортної інтеграції та кооперації досить обширна:

- ЄС визначає загальні правила міждержавних транспортних перевезень;
- формує умови надання транспортних послуг перевізникам-нерезидентам в країнах ЄС;
- визначає заходи транспортної безпеки;
- визначає ліцензійний порядок надання транспортних послуг (наприклад, на залізничному транспорті) і т. д.

Спільна транспортна політика відіграє важливу роль у процесі залучення третіх країн до євроінтеграції, що відбувається на основі договірних відносин між ними та Євросоюзом. Під спільною транспортною політикою Євросоюзу слід розуміти комплекс дій на рівні Євросоюзу та його держав-членів з метою досягнення збалансованого, узгодженого регулювання відносин на європейському транспортному ринку.

Мета спільної транспортної політики полягає у закладенні спільних правил, що застосовуються до міжнародного перевезення до території держав-членів чи з неї або транзиту через територію однієї чи більше з них. Ця мета також стосується закладення умов, за яких перевізники-нерезиденти можуть надавати послуги у межах держави-члена, і, нарешті, вона охоплює заходи з підвищення транспортної безпеки. Остаточною метою спільної транспортної політики є встановлення спільного ринку у сфері транспортних послуг. Як підкреслив Суд ЄС у рішенні у справі С-

167/73 Commission v. France , незважаючи на наявність в установчому договорі спеціального розділу про транспорт, цілі та принципи внутрішнього ринку поширюються на «всю сферу економічної діяльності» і на транспорт зокрема.

Специфіка реалізації спільної транспортної політики Євросоюзу полягає в тісній взаємодії міжнародного права з правом Євросоюзу, яка охоплює, зокрема, участь держав-членів Євросоюзу в міжнародно-правових транспортних угодах.

Сьогодні спільна транспортна політика ЄС базується на принципах лібералізації й гармонізації. За допомогою встановлення єдиних правил діяльності в рамках спільного ринку ліквідуються перепони і розходження, що існують в транспортному законодавстві держав - членів ЄС. Виправданість вживаються у цьому напрямку зусиль ЄС визначається значимістю перевезень, як найважливішою складовою розвиненої економіки.

УДК 656.071.3.008.6:629.7.067(477)(043.2)

Чигирин О. С., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Жмур Н. В., к.ю.н.

МИТНЕ ПРАВО ЄС ТА ЙОГО ОСНОВНА ХАРАКТЕРИСТИКА

Європейський Союз (Євросоюз, ЄС, англ. European Union, EU) – економічний та політичний союз 28 держав-членів, що розташовані здебільшого у Європі. В сучасному вигляді існує на основі Договору про Європейський Союз, підписаному 7 лютого 1992 року і чинному з 1 листопада 1993 року. Право Європейського Союзу – це цілісна, упорядкована сукупність галузей, підгалузей, інститутів і норм права, що регулюють якісно однорідні суспільні відносини, що склалися на стику міжнародного та внутрішньодержавного права держав - членів Європейського співтовариства, що володіє самостійними характерними джерелами і принципами.

Митне право ЄС, подібно до національного митного права, є галуззю права, а саме – галуззю права Європейського Союзу. Оскільки Європейські співтовариства виникли на основі передачі державами-учасницями частини свого суверенітету наднаціональним структурам (інститутам і органам Співтовариств, а потім і Союзу), питання митного регулювання перейшли, на основі засновницьких договорів, в юрисдикцію інтеграційних утворень. Таким чином, з формуванням і розвитком правових норм Співтовариств в сфері митного регулювання, а також у